

Bilag 6.

Viborg Bispeembede.

Viborg, den 14. September 1946.

I Anledning af, at det høje Kirkeministerium til Brug for Overvejelserne i det af Folketinget nedsatte Udvalg til Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Loven af 16. April 1941 om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken i Skrivelse af 17. Juni d. A. (J. Nr. 4. U. 1488) har anmodet mig om at meddele mine principielle Synspunkter med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder til Præsteembeder i den danske Folkekirke, skal jeg tjenstlig udtale følgende:

De nytestamentlige Ord om Kvindens Stilling i Menigheden, særlig Apostlen Paulus' ofte drøftede Udtalelser i 1. Cor. 14, 34 ff. og navnlig 1. Tim. 2, 12 („at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde“) er ganske vist forskelligt bedømte, og vor Viden om Baggrunden for disse Udtalelser for spinkel, til at man efter mit Skøn vil kunne anvende disse Ord som afgørende Argumenter imod Tanken om Ordination af Kvinder til Præsteembeder. Der vil dog imidlertid ogsaa i denne Sammenhæng være Grund til at være opmærksom paa, at det er det gamle lutherske Princip, at Skriften er Rettesnor for Lære og Liv, og at der er ikke helt faa, som føler sig bundet f. Eks. af en Udtalelse som 1. Tim. 2, 12; alene Hensynet til saadanne Mennesker og til det gamle hidtil fulgte Grundlag om Skriften som Rettesnor vejer betydeligt og bør medføre Varsomhed, naar det drejer sig om Bestemmelser, der efter Opfattelsen inden for Dele af Menigheden strider imod Skriftens Ord.

Naar jeg bestemt maa fraraade en Lov, der maatte give Kvinder med dansk teologisk Embedseksamen Adgang til Ordinationstilladelse, skyldes det dog endnu væsentligere Hensyn. Den kristne Kirkes Tradition lige fra Oldtidens Dage vejer tungt. Til Trods for, at Begrebet Præstinder var velkendt inden for Romerriget's Hedningereligioner, hører vi intet Sted i det nye Testamente eller i Oldtidens Kirkehistorie om kvindelige Præster, og naar det — fraregnet enkelte smaa og i den større Sammenhæng ret betydningsløse Kirkesamfund i vor Tid — hidtil har været hele den kristne Kirkes Opfattelse, at Præstegerning ikke hørte til Kvindens Kald, maa jeg for min Part advare mod et Brud med al kirkelig Tradition gennem snart to Tusinde Aar. Det turde ogsaa være betegnende, at Tankerne om kvindelige indfødte Præster paa Missionsmarkerne overhovedet ikke er blevet fremført ved de store Verdenskonferencer for Ydre Mission, og at man, mig bekendt, intet Sted paa Missionsmarkerne, altsaa end ikke under Forhold, der er ubundne af kirkelig Tradition, har sat Kraft ind paa Uddannelse af Kvinder til Præster, skønt Trangen til indfødte Præster netop i de unge Kirker i Østen og i Afrika er skrigende.

I nær Tilknytning til, hvad der er fremført, staar, at ogsaa de fælles-kirkelige, økumeniske Hensyn synes at staa som en Hindring for Planer om Kvinders Ordination i vort Land. En saa radikal Ændring i Kirkens Liv bør under ingen Omstændigheder finde Sted uden i Samraad med de øvrige store Kirkesamfund, og navnlig skulde man nødig lægge Hindringer i Vejen for det for Tiden stærkt voksende Samarbejde med andre Landes Kirker, særlig med de